

Intro

Наталя Павлик

INTRO

Дощ. Ливень. Стіна води. Б'є по обличчю, боляче в голову. Шмагає волосся. Загортаю рукою, а іншою правлю. Ноги роблять свою справу — ВПЕРЕД! Я сміюсь. Нічого не бачу, але сміюсь. Мені добре. Важко крутити педалі, бо води — по коліна. Ноги повністю мокрі, в кедах повно води. Але вона тепла. Я співаю. Я вільна.

Мокре повітря, волога земля. Прокинулась трава і тепер пахне, як весною. Соком. Гарячим соком крові. Бджілка вдарила в лице — значить, дощу вже не буде.

Бур'яни. Бур'яни серед жовтого поля. Жовтого поля пшениці. Як можна не любити свій прапор? Адже небо таке голубе!

І зелена-зелена трава, вже майже не прим'ята там, де сиділа. Коли лежиш спиною до землі, то бачиш всесвіт. Але він ховається і не хоче показувати себе. Але ти все одно бачиш його — майже таким, яким він є. В тобі.

...і вітер назустріч...

...і радісна втома...

...і зарево заходу над обрієм моря...

... і захоплення, і радість, і почуття самотності...перестала дихати, не вистачає повітря, дихаю на повні груди і задихаюся... голова іде обертом від почуттів, що розривають груди...деру на собі груди, бо хочу дати легеням простір, серцю — вихід. Душа рветься, і я допомагаю їй.

Небо під ногами, вітер в голові. Коротке волосся солоно б'є по лиці. Добре, що я його підстригла. Воно біляве, і я його люблю. Я люблю тебе теж. Але ти — далеко. Чи поруч? Це все одно, бо я люблю тебе. Кохаю.

Руки в польоті.

Ноги на землі.

Так хочеться зірватися — а раптом полечу?!

Ці промені з хмари... це правда, там живе бог?

Хмаро, тебе просікають промені сонця, яке вже зайшло, але вони просікають тебе зсередини! Значить, це не сонце?

Боже, тобі добре видно мене? Подивись, я — щаслива!